

dig skulde være fra det ene Aar til det andet. Mine Bemærkninger til selve det foreliggende Finantslovsforslag gik jo heller ikke i mindste Maade ud herfra, men jeg søgte kun at paavise paa enkelte Poster, at det havde viist sig erfaringsmæssigt, at hvad der var bevilget, kunde ikke strække til, netop under Hensyn til det vorende Antal af Mandstab. Jeg dvælede særlig ved en saadan Konto som den forøgede Bevilling til Seletvøiet, fordi den viser, at der saaledes fra Tid til anden, et Aar paa en Konto, et andet Aar paa en anden Konto, maa finde en Forøgelse Sted. Dette er ikke i mindste Maade modbevist eller afkræftet ved den ærede Ordførers Udtalelse.

Krigsministeren (Wahnsøn): Lige overfor det ærede Medlem fra Randers (Bluhme) skal jeg kun gjøre en ganske kort Bemærkning, nemlig den, at min Bemærkning om det kaotiske gik ikke saa meget ud paa at bevise, hvor Skylden laa eller ikke, men kun paa at vise, hvor der var kaotisk. Saa gjorde jeg tillige den Bemærkning, som jeg ogsaa fastholder, at jeg anser det for en Feil af Oppositionen, at den ikke har kunnet samle sig paa et Program. Det er en Mening, jeg virkelig har. Jeg tror, at det har stor Betydning for Forsvarssagens Stilling her i Landet. Den deles heller ikke af den ærede Ordfører, deri maa jeg ogsaa finde mig. Naar det ærede Medlem fra Randers vilde hævde, at Repræsentanterne for Folket i visse Henseender være sagkyndige, navnlig paa det finantsielle Omraade, er det Noget, jeg indrømmer fuldstændig, og hvis jeg nogensinde skulde have sagt, at Vælgerbefolkningen ikke var sagkyndig, er det naturligvis ment alene paa det tekniske Omraade. Sagen er, at den kommer saa ofte og siger, hvad der skal bestes og hvad ikke. Men lige overfor det Finantsielle, Sagen i sin Almindelighed, er det en anden Sag, der anerkjender jeg Sagkyndigheden. Dertil kommer, at der er Forskel paa Befolkningens Repræsentanter og selve Befolkningen. Folkets Repræsentanter, der ere sendte herind, ere paa en vis Maade forpligtede til at være sagkyndige. De ere forpligtede til at sætte sig ind i Sagerne. Naar alle Memister sagde: Stemmer ikke, kom der ikke noget Resultat, men med de enkelte Individuer i Vælgerbefolkningen er det en anden Sag. Jeg kan godt forstaa, at den ærede Ordfører ikke vilde bøie sig for de Argumenter, jeg var kommen med med Hensyn til Divergenspunkterne mellem Udvalgets Flertal og mig. Det er Noget jeg naturligvis maa finde mig i, men naar han sagde, at det var slet forberedt, og der ikke var nogen Overbevisning til Stede

om, at det kunde nytte Noget o. s. v., maa jeg bestemt sige, at det tror jeg ikke, han har ganske Ret i. Han syntes at krittere lidt det, at jeg havde sagt, at Søforterne hvilede paa Loven af 1868, en meget gammel Lov, men jeg tilføiede ogsaa paa de Bevillinger, der Aar for Aar vare fulgte med, idet jeg gik ud fra, at der gjennem de aarlige Bevillinger fra Thingets Side kom en Godkendelse af, at Søforterne eksisterede og skulde vedligeholdes i en passende Stand, saa at de kunde gjøre Gavn. Denne Vedkjendelse har været til Stede i de Forslag til Styks, der have ligget for her, og hvis det ærede Medlem kjendte Forholdene i andre Lande vilde han have set, at der ved Flaaderne og Søartilleriet i England og andre Steder er forskellige Typer og forskellige Kalibre Aar for Aar. Saaledes have vi ogsaa her først de 9 Tommers Kanoner. Saa kom de 15 Centimeters, som viste sig dem langt overlegne. Skulde vi have fastholdt de 9 Tommers og ikke være gaaet til de 15 Centimeters? Den Glasteitet, som her har viist sig, er paafjønnelessværdig. Den er fremmet i Udlandet, hvor man til enhver Tid vil have det Bedste. Vi maa tage økonomiske Hensyn og dog se at faae det Bedste efter vore Forhold. Nu viste det sig, at de 15 Centimeters i Forhold til de 9 Tommers Kanoner, i Forhold til Prisen især, præsterede langt mere. Naar Talen saa er om Bevillingen af de 6 Kanoner i 1879, var det aabenbart Forudsætningen, at samtidig blev de øvrige Dele af Kjøbenhavns Søbefæstning holdt i en passende Stand. Den Gang havde man lidt mere Tiltro til de Kanoner, man nu vil afsløse. Det ligger i Sagens Natur, det er 6 Aar siden; Affutagerne vare nærmere ved selve Anstaflestiden, de vare ikke saa forældede og forslidte som nu, hvor de trænge til at afsløses. Man kunde dog ikke vente at man skulde være færdig hermed for evige Tider, man maatte jo vide, at den Tid vilde komme, hvor de maatte afsløses. Men, som sagt, jeg gjentager, hvad jeg sagde i Begyndelsen af mit første Foredrag, at jeg meget vel veed, at der er visse Ting, hvori man ikke kan paavirke Folk. Naar det en Gang er de Herrers Overbevisning, at det er unyttigt, er det vanskeligt for mig, jeg kunde saa sige, hvad det skulde være, at faae dem til at have en anden Mening, men der er dog en Bemærkning endnu af den ærede Ordfører, som jeg vil dvæle et Døeblik ved. Han kom tilbage til en Ytring fra det indledende Foredrag ved 2den Behandling om, at Søforterne Intet dueede til, fordi man kunde gaae i Land ved Charlottenlund og kjøre herind paa Dampsporvogn, sagde